

Posudek bakalářské práce

Patrick Zamlar: *Předsednictví České republiky v EU 2009*

Předkládaná bakalářská práce se zabývá průběhem a výsledky české předsednictví v Radě EU v prvním pololetí roku 2009. Autor si vytkl za cíl zodpovědět výzkumné otázky týkající se skutečně naplněných cílů českého předsednictví a vlivem vnitropolitické situace na jeho průběh. Autor v práci předkládá deklarované cíle předsednictví, popisuje jeho průběh a zejména se zabývá vlivem pádu české vlády na průběh a hodnocení předsednictví. Obecně řečeno by se dal autorův výzkum zařadit mezi zkoumání zahraniční politiky tzv. malých států v rámci Evropské unie.

Pokud se někdo rozhodne zkoumat vliv vnitropolitické situace na zahraničně politické děje či události, musí nejprve uchopit z teoretického hlediska problém, jak k tomuto vlivu má, či nemá docházet. S tímto se práce vypořádala velmi nedostatečně. Teoretické uchopení tématu téměř zcela v práci absentuje, přičemž autor předložil na jedné straně (!) základní teze tří hlavních teoretických paradigmat fungování evropské integrace. Žádné z nich není rozpracováno adekvátně a ani nejsou dané teoretické přístupy v práci dále použity, ač by například mezivládní přístup mohl vhodně sloužit pro naplnění výzkumných cílů práce. Tento nedostatek je překvapující i proto, že v české akademickém prostředí existuje řada publikací, které se integračním teoriím věnují, nehledě na některé poměrně známé zahraniční výzkumy, které se fungováním Rady EU na teoretické úrovni zabývají.

Část věnující se průběhu předsednictví a jejímu hodnocení v Česku i zahraničí je lepší, ta ale naráží na další nedostatek práce, a tím je její stručnost. Autor víceméně v celé práci „klouže po povrchu“ a není schopen předložit hlubší analýzu jím zkoumané problematiky. Autor například zmiňuje, že k pádu vlády v průběhu předsednictví EU docházelo i v minulosti, nenabízí však žádné relevantní srovnání, jestli byly tyto případy srovnatelné s případem českým, zda k pádu vlády v těchto zemích přispěly podobné faktory apod. Podobně je tomu s reflexí vnitropolitické situace v ČR a důvodům vedoucím ke snaze sesadit v průběhu předsednictví českou vládu, nebo s analýzou fungování předsednictví. Nikde nedochází k nějaké podrobnější analýze podložené zejména prameny. Ty autor využívá, ale pouze ve velmi omezené míře.

Tím se dostávám k další slabině, a to je rozsah pramenů a literatury, se kterým předkládaný text pracuje. Samotný počet zdrojů by možná nebyl až takovým problémem, kdyby autor své zdroje bezezbytku využil. V seznamu literatury jsou některé velice kvalitní zahraniční texty, v práci je s nimi ale pracováno pouze poskrovnu. Zejména v práci chybí širší reflexe

pramenů, které jsou jistě v podobě novinových článků, rozhovorů či komentářů jistě k dispozici. Autor například hovoří o reakcích zahraniční tisku, nikde však přímo žádné zdroje ze zahraniční tisku neuvádí. Pokud autor chce reflektovat vnitropolitický vliv na chod předsednictví, nemůže to učinit jinak než podrobnou analýzou kroků domácích aktérů. Překvapující je tak například to, že chybí adekvátní analýza postojů různých politických proudů k předsednictví a jeho průběhu.

Obecně řečeno, práce v mnohém zaostala za v sobě obsaženým potenciálem. Autor sice byl schopen nastolit výzkumný problém a pomocí adekvátní odborné literatury předložit závěry zodpovídající výzkumné otázky, nedostatky práce však v mnoha ohledech znemožňují, aby práce měla větší přidanou a vypovídající hodnotu. Minimální nároky na úspěšně zvládnutou bakalářskou práci však splňuje a z tohoto důvodu práci doporučuji k obhajobě.

V Hradci Králové, 17. 8. 2017

Mgr. Stanislav Myšička, Ph.D.